

СТИВЪН КИНГ

ДЯВОЛСКАТА КОТКА

Превод от английски: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски, Стефан
Георгиев, 2009

chitanka.info

Халстън си каза, че старецът в инвалидната количка изглежда болен и ужасно изплашен... с две думи, готов да умре. И по-рано беше виждал подобни неща. Все пак смъртта беше неговият занаят; бе я стоварил върху осемнайсет мъже и шест жени в успешната си кариера на самостоятелно действащ наемен убиец и прекрасно знаеше как изглежда тя.

Къщата — или по-скоро имението — бе тиха и прохладна. Тишината се нарушаваше единствено от приглушеното пукане на цепениците в камината и монотонния вой на ноемврийския вятър.

— Искам да извършите убийство — каза старецът. Гласът му беше писклив и треперещ, но в същото време излъчваше и някаква арогантност. — Доколкото разбирам, точно с това се занимавате.

— Кой ви го каза? — попита Халстън.

— Един тип на име Сол Лоджия. Каза, че се познавате.

Халстън кимна. Щом Сол го бе препоръчал на този човек, значи всичко бе наред. Но ако в стаята имаше подслушвателно устройство, всичко, казано от възрастния мъж — Дроугън, — можеше да се окаже капан.

— Кого трябва да ликвидирам?

Дроугън натисна някакво копче в подлакътника на креслото си и то се придвижи напред, издавайки жужащ звук. Халстън долови неприятната миризма на старост, урина и страх, ала не позволи на отвращението да се изпише на лицето му. Изражението му си остана спокойно и невъзмутимо.

— Жертвата ви се намира точно зад вас — отговори тихо старецът.

Халстън реагира светкавично. Животът му зависеше от рефлексите му, ето защо постоянно беше нащрек. Скочи от дивана, приклепна на едно коляно, обърна се и бръкна във вътрешния джоб на ушитото си по поръчка спортно сако, където в кобур под мишницата му се намираше специалният хибриден револвер 45-и калибър с къса цев.

Миг по-късно оръжието вече бе в ръката му и той се прицелваше в... една котка.

За момент погледите на Халстън и котката останаха приковани един в друг. Това бе доста необичайно за наемния убиец, който не се отличаваше с голямо въображение и не беше никак суеверен. В

секундата, в която приклепна и се прицели, му се стори, че е виждал някъде тази котка, макар че ако наистина беше така, със сигурност щеше да я запомни.

Муцуната ѝ сякаш бе разрязана на две: едната половина беше черна, а другата — бяла. Разделителната линия, права като струна, се спускаше от върха на плоския ѝ череп, минаваше през носа и стигаше до устата. В сумрака на изисканата приемна очите ѝ изглеждаха огромни, а черните зеници, в които се отразяваха отблясъците от камината, приличаха на тлеещи от ненавист въгленчета.

В този миг съзнанието му бе озарено от странна мисъл, която се върна при него подобно на ехо: „*Познаваме се... с теб се познаваме.*“ Халстън обаче я прогони, прибра револвера си обратно в кобура и се изправи.

— Трябва да те убия за това, старче — изръмжа той. — Не си падам по такива шеги.

— А аз ни най-малко не се шегувам — отвърна Дроугън. — Седнете. И хвърлете един поглед на това.

Възрастният мъж му подаваше дебел плик, който току-що бе извадил изпод одеялото, покриващо коленете му.

Убиецът послушно седна. Котката, която го беше дебнала от облегалката на дивана, скочи и се приземи меко на коленете му. В продължение на няколко секунди наблюдаваше мъжа с огромните си тъмни очи, чиито зеници бяха обградени от тънки златистозелени пръстенчета, след което се сви на кълбо и замърка.

Халстън отправи въпросителен поглед към Дроугън.

— Държи се много дружелюбно — обясни старецът. — Поне в началото. Милото любвеобилно котенце вече уби трима души в този дом. Останах само аз. Може да съм стар и болен... но не ми се иска да умра преждевременно.

— Не мога да повярвам — измърмори Халстън. — Наемате ме, за да убия един... котарак?

— Погледнете в плика, ако обичате.

Когато го стори, видя, че е пълен с банкноти по петдесет и сто долара, всичките стари.

— Колко са?

— Шест хиляди. Ще получите още толкова, когато ми донесете доказателство, че котката е мъртва. Господин Лоджия ми каза, че това е

обичайното ви възнаграждение...

Халстън кимна мълчаливо, докато галеше машинално лежащата в скута му котка. Тя продължаваше да мърка и по всичко личеше, че спи. Той обичаше котките. В интерес на истината това бяха единствените животни, които харесваше. Те винаги се разхождат самички. Господ — ако изобщо съществуваше — ги бе превърнал в идеални машини за убиване. Да, котките бяха наемните убийци в животинския свят и поради тази причина Халстън се отъждествяваше с тях.

— Едва ли има нужда да ви обяснявам повече, но ще го направя — рече Дроугън. — Хората казват, че предупреденият човек е въоръжен, а никак не ми се иска да подходите лекомислено към проблема. Освен това аз също си имам причини, така да се каже, за самооправдание. Да не ме мислите за изкукуруигал дядка.

Халстън отново кимна. Вече бе решил за себе си, че ще изпълни тази необичайна поръчка, така че не се нуждаеше от допълнителна мотивация. Но ако старецът искаше да говори, щеше да го изслуша.

— Като за начало, знаете ли кой съм? Откъде идват парите ми?

— Фармацевтична компания „Дроугън“ — отвърна наемникът.

— Да. Една от най-големите фармацевтични компании в света. А крайъгълният камък на нашия успех е ето това. — Той извади от джоба на халата си малко шишенце без етикет и го подаде на събеседника си. — Тридормалфенобарбин, състав G. Предназначен е за безнадежно болни хора, понеже изключително бързо възниква зависимост от препарата. Това е комбинация от болкоуспокояващо, транквилант и умерен халюциноген. Оказва изключително благотворно въздействие върху безнадежно болните, понеже им помага да приемат състоянието си и по-лесно да го понесат.

— Вие също ли го вземате? — попита Халстън.

Възрастният мъж подмина въпроса му.

— Препаратът е широко разпространен и се изписва от лекари по цял свят. Напълно синтетичен е, разработихме го още в средата на петдесетте в лабораториите ни в Ню Джърси. Провеждахме експериментите си предимно върху котки, защото тяхната нервна система има уникална структура.

— И колко от тях изпратихте на оня свят?

Тялото на Дроугън сякаш се напрегна.

— Мисля, че да поставяте така въпроса е неуместно и превзето. Халстън вдигна рамене.

— За четиригодишния период между първоначалната разработка на препарата и одобрението му от Федералната фармацевтична асоциация петнайсет хиляди котки бяха... ъ-ъ-ъ, загинаха.

Убиецът подсвирна през зъби. Това правете по близо четири хиляди на година.

— И сега мислите, че тази котка се е върнала, за да ви убие?

— Не изпитвам никакво чувство на вина — заяви Дроугън, но повиши леко тон и в гласа му се доловиха нотки на раздразнение. — Петнайсет хиляда опитни животинки умряха, за да могат стотици хиляди човешки същества да...

— Разбрах ви, давайте по-нататък — махна с ръка Халстън. Оправданията го отегчаваха.

— Този котарак се появи тук преди седем месеца — продължи старецът. — Никога не съм харесвал котките. Своенравни гадани... само пренасят болести... тичат насам-натам... пълзят из боклуците... един бог знае какви микроби щъкат в козината им... все гледат да домъкнат нещо с изкормени вътрешности, за да ти го покажат... — нареждаше Дроугън. — Сестра ми пожела да го приберем в къщата. Оттам започна всичко. Тя първа си плати.

И старецът изгледа с нескрита омраза спящия в скута на Халстън котарак.

— Казахте, че е убила трима души...

Дроугън започна да разказва с треперещ глас. Котката лежеше в скута на Халстън и мъркаше тихичко насън, докато силните, опитни пръсти на убиеца галеха нежно козината ѝ. От време на време в камината се пукваше по някоя борова шишарка и тогава тялото на животното се напрягаше като стоманена пружина, скрита под пластове кожа и мускули. Навън вятърът продължаваше да надава монотонния си вой, сякаш беше недоволен, задето трябва да заобикаля масивното каменно здание, издигащо се на сред този затънтен район на Кънектикът. От гърлото на този вятър струеше дъхът на зимата. А гласът на стареца хриптеше ли, хриптеше...

Преди седем месеца били четирима — Дроугън, сестра му Аманда (била на седемдесет и четири, тоест с две години по-възрастна от него), отдавнашната ѝ приятелка Карълайн Бroudмур (която била

„от Уестчестърските Броудмур“, както каза Дроугън), която страдала от емфизема, и Ричард Гейдж — иконом на имението от двайсет години. Гейдж, който бил попрехвърлил шейсетте, карал голямата лимузина „Линкълн“, готвел и поднасял вечерното шери. Денем в къщата идвала и домашна прислужница. Така четворката — тази странна компания от богаташи и верният им васал — изкарала близо две години, като единствените ѝ развлечения били гледането на „Холивудски квадрати“^[1] и очакването кой кого ще надживее.

И изведнъж се появи този котарак.

— Пръв го видя Гейдж, докато той се прокрадваше около къщата — разказваше Дроугън. — Отначало се опита да го прогони — замерваше го с пръчки и камъни и на няколко пъти даже го уцели. Котаракът обаче не си тръгна. Естествено, привличаше го миризмата на храна. Тогава проклетото животно беше буквално кожа и кости. Нали знаете колко хора изхвърлят в канавката домашните си любимци в края на лятото, за да се отърват от тях... Ужасна, нечовешка постъпка.

— Да, не е като да пържиш нервната им система... — подхвърли Халстън.

Старецът пропусна забележката му покрай ушите си и продължи нататък. Не можел да понася котките. Ненавиждал ги открай време. Щом станало ясно, че тази нямало да си тръгне сама, той наредил на Гейдж да я отрови. Голяма, апетитна порция котешка храна, обилно подправена с тридормалфенобарбин, състав G. Натрапникът обаче дори не докоснал храната. Някъде по това време Аманда Дроугън забелязала котката и настояла да я приберат в къщата. Самият Дроугън бил против това, ала сестра му се наложила. Впрочем, това винаги ѝ се удавало.

— Обаче съвсем скоро разбра — въздъхна старецът. — Донесе я къщи. А тя си мъркаше точно както сега в скута ви, господин Халстън. Направи ми впечатление, че нито веднъж не се приближи до мен. Да, нито веднъж... за разлика от сега. Сестра ми ѝ даде паничка с мляко, което тя незабавно пресуши. „О, вижте го клетото мъниче, ама то е щяло да умре от глад, горкичкото...“ — гукаше ѝ Аманда. Двете с Карълайн не спираха да се въртят около котката и да ѝ угаждат с какво ли не... Отвратително. Естествено, това си беше техният начин да ми го върнат тъпкано, понеже знаеха какво е отношението ми към котките.

Особено след като започнахме работа по тридормалфенобарбина преди двайсетина години... Много им харесваше да ме дразнят, доста се забавляваха с тази игра... — Той изглежда мрачно събеседника си. — Но накрая си платиха за всичко.

В средата на май Гейдж, както обикновено, станал рано, за да приготви закуската, и открил Аманда Дроугън да лежи в подножието на главното стълбище сред порцеланови отломки и котешка храна. Изцъклените ѝ очи се взирали неподвижно в тавана. Била загубила много кръв, главно от устата и носа. Гръбнакът и двата ѝ крака били счупени, а вратът ѝ буквално бил натрошен като стъкло.

— Котката спеше в стаята ѝ — отбеляза Дроугън — и сестра ми се грижеше за нея като за бебе. „Гуадничко ли е, миличкото? Или иска да излезе и да направи пи-и-иш...“ Просто е отвратително да слушаш подобни неща от устата на тиранична жена като Аманда. Предполагам, че котката я е събудила с мяукането си. Сестра ми взела чинийката ѝ и тръгнала към стълбите — не спираше да повтаря, че Сам не обичал суха котешка храна, а предпочитал да е накисната в мляко. Ето защо решила да слезе долу, за да налее в паничката му мляко. Котаракът се търкал в краката ѝ. А Аманда вече беше стара и краката не я слушаха... Да не говорим и че е била сънена... Щом достигнали стълбището, гадината се шумгунала под краката ѝ... и я спънала...

„Да — помисли си Халстън. — Нищо чудно да се е случило точно така. Това обаче изобщо не означава, че котката е извършила преднамерено убийство.“ Той си представи как старицата полита напред, прекалено изплашена, за да изкрещи. Как гранулите с котешка храна се разпиляват, паничката се счупва, а жената се претъркулва по стълбите и пада на пода. Старческите ѝ кости вече са строшени, очите ѝ са изцъклени, а от носа и ушите ѝ блика кръв... Над нея мъркащият котарак се спуска бавно по стълбището и си похапва лакомо от разпиляната навсякъде котешка храна...

— Какво каза съдебният лекар? — попита Халстън.

— Нещастен случай, естествено. Аз обаче знаех каква е истината.

— Тогава защо не се отървахте от котката? След смъртта на Аманда?

Защото Карълайн Брудмур заплашила, че ще напусне имението, ако направи това. Тя била истеричка, болна жена, вманиачена на

тема... спиритизъм. Някакъв медиум от Хартфорд ѝ разкрил (и то само за двайсет долара), че душата на Аманда се вселила в котешкото тяло на Сам. И понеже Сам бил домашният любимец на Аманда, напуснел ли къщата, тя също щяла да го последва.

Халстън, който бе овладял доста добре изкуството да чете между редовете, предположи, че навремето Дроугън и въпросната Брудмур са били любовници, ето защо старецът не е искал да я загуби заради някаква си котка.

— Тя наистина можеше да си тръгне, което в нейния случай щеше да е равносилно на самоубийство — заяви Дроугън. — Разбирате ли, тя си въобразяваше, че е състоятелна дама, способна да вземе проклетата котка и да отиде в Ню Йорк, Лондон или дори Монте Карло с нея. Всъщност обаче бе последната наследничка на някога влиятелния си род и не разполагаше с никакви финансови средства заради поредица от лоши инвестиции през шейсетте. Тук живееше на втория етаж в специално оборудвана стая, където се поддържаше атмосфера с повишена влажност на въздуха. Беше на седемдесет, господин Халстън, и пушеше като комин през целия си живот... Отказа цигарите едва през последните две години от живота си, когато състоянието ѝ драстично се влоши. Искан да остане тук, и щом беше писано и котката да остане с нея, то...

Халстън кимна разбиращо и погледна многозначително към часовника си.

— Умря към края на юни, посред нощ. Лекарят го прие доста спокойно — като нещо напълно естествено... Просто пристигна, написа смъртния акт и толкова. Котката обаче била в стаята ѝ! Гейдж ми го каза.

— Всички умираме рано или късно... — подхвърли убиецът.

— Разбира се — кимна Дроугън. — Същото каза и докторът. Аз обаче знаех истината. И си спомних какво ми е разказвала майка ми. Че котките обичат да отиват при спящи бебета и старци. За да им откраднат диханието.

— Това е само легенда.

— Но като всяка легенда и тази е основана на фактите — възрази старецът. — Котките обожават да драскат с нокти по меки предмети. Например възглавници, плюшени килими или... одеяла. Одеялото на

някое бебе... или на възрастен човек. Допълнителен товар върху тялото на немощна жена...

Другън замълча и Халстън ясно си представи и тази картина. Карълайн Бродмур лежи в стаята си и поразените ѝ от недъга дробове издават хрипящи звуци, които се губят на фона на жуженето на специалния овлажнител и климатик. Котката с причудливата черно-бяла окраска скача тихичко в постелята ѝ и вперва блестящите си черно-зелени очи в старческото, изорано от бръчки лице. После се прокрадва към немощната ѝ гръд и се изляга там с едва доловимо мъркане... Дишането на жената се забавя... замира... а котката не спира да мърка, докато старицата бавно бере душа под живия товар върху гърдите си.

Тази картина го накара да потрепери, въпреки че не беше от впечатлителните натури.

— Другън — започна Халстън, без да спира да гали мъркащата котка. — Кажете ми, за Бога, защо не го заведохте при някой ветеринар, който да му бие смъртоносна инжекция. Ще ви струва не повече от двайсет долара.

— Погребението беше на първи юли — рече старецът, сякаш изобщо не го беше чул. — Разпоредих се Карълайн да бъде погребана в семейната ни гробница редом до сестра ми. Както самата тя би пожелала. На трети юли извиках Гейдж в същата тази приемна, в която седим сега, и му връчих раkitова кошница... от онези, с които се ходи на пикник... Разбирате ли накъде бия?

Халстън кимна.

— Казах му да сложи котката вътре и да я занесе при някой ветеринар в Милфорд, който да я приспи. Той ми отговори: „Добре, господине“, взе кошницата и излезе. Типично за него. Повече не го видях жив. Катастрофа на магистралата. Линкълнът се врязал в бетонния бордюр на моста със скорост над деветдесет километра в час. Дик Гейдж умрял на място. Когато го открили, цялото му лице било изподраскано.

Убиецът мълчеше. Против волята му въображението му рисуваше поредната картина. В приемната цареше пълна тишина, ако не се брои успокояващото пукане на огъня в камината и не по-малко успокояващото мъркане на котката в скута му. Хрумна му, че двамата с гальовното животинче все едно са излезли от илюстрация към

стихотворение на Едгар Гест^[2]... Онова, в което се казваше: „Котараче в скута ми лежи, огънят в камината гори... Ще ти кажа честно, без лъжи — щастие това е, разбери.“

Дик Гейдж кара голямата лимузина към обръщането за Милфорд, превишавайки ограничението за скоростта с около десет километра. На седалката до него лежи плетената кошница — от онези, с които хората обикновено ходят на пикник. Икономът следи внимателно пътя и движението на другите коли. По някое време навярно решава да изпревари големия камион с ремарке пред себе си и поради тази причина не забелязва странната черно-бяла муцуна, която се показва между пръчките на старата кошница. Точно в момента, когато форсира колата и минава покрай дългия камион, котаракът се изстрелва към лицето му и се вкопчава в плътта му. Острите му зъбки го хапят и разкъсват кожата му, а ноктите на лапата му се насочват към очите му, за да ги пронизат, изтръгнат и ослепят. Линкълнът се носи по пътя с деветдесет километра в час и мощният му двигател ръмжи. Междувременно другата лапа се впива в носа му и започва да дълбае плътта му, пораждайки дива, непоносима болка. Лимузината започва да занася надясно, към колелата на големия камион, чийто шофьор отчаяно натиска клаксона, ала Гейдж не чува нищо заради зловещите писъци, надавани от кръвожадната твар, която е залепнала за лицето му, подобно на огромен и космат черен паяк. Ушите са плътно прилепнали към главата, зелените очи горят като фенери от произподнята, а задните ѝ лапи дерат меката, отпусната кожа на старческата му шия. Колата рязко поднася наляво и икономът вече не само не вижда, но и едва ли разбира, че пред него е високият бордюр на моста. Котката скача от лицето на иконома, а линкълнът се връзва в бетона, подобно на лъскаво черно торпедо. Трясъкът е като от бомба.

Халстън преглътна с усилие и дочу как гърлото му издава неприятен сух звук.

— Котката върна ли се? — измърмори той.

Домакинът му кимна.

— След една седмица. По-точно в същия ден, когато погребяха Дик Гейдж. Както се пее в онази стара песен^[3], „котката се върна“.

— Преживяла е автомобилната катастрофа? И то при скорост от деветдесет километра в час? Не мога да повярвам...

— Нали разправят, че имали по девет живота. Когато се върна... тогава започнах да си мисля, че това животно не е нормално, а е по-скоро нещо като...

— Дяволска котка? — подхвърли Халстън.

— Вие го казахте. Нещо като демон, изпратен, за да ме...

— Накаже?

— Не знам. Обаче ме е страх от нея. Храня я, по-точно жената, която идва да чисти, я храни... Тя също не я харесва. Казва, че черно-бялата ѝ муцуна е белег за проклетие. Божие проклетие. Естествено, тя е от местните... — Старецът се опита да се усмихне, но не му се удаде. — Искам да я убиете — каза той. — Вече четири месеца живея под един покрив с това чудовище. Прокрадва се из сенките. Дебне ме. Сякаш... изчаква подходящия момент. Всяка вечер се заключвам в стаята си и се чудя дали по някое време няма да се събудя и да я открия... легнала върху гърдите ми... и мъркаща...

Навън вятърът продължаваше да фучи и да надава самотния си вой. Ехото в каменния комин изкривяваше звуците и ги превръщаше в демонични вопли.

— В крайна сметка се свързах със Сол Лоджия, който ви препоръча. Даже ви нарече някак си...

— Единак. Защото предпочитам да работя самостоятелно.

— Да. И добави, че никога не са ви залавяли и дори не сте били сред заподозрените. Че никога не падате по гръб. Че сте като котка.

Халстън изгледа мъжа в инвалидната количка и в същия миг пръстите на мускулестите му ръце застигнаха над шията на котката.

— Не! — извика Дроугън. Сетне си пое дълбоко дъх и цветът в хлътналите му бузи се завърна. — Не... не тук. Направете го някъде по-далеч.

Убиецът се усмихна мрачно и продължи бавно и нежно да гали главата и гърба на спящата котка.

— Добре — изрече бавно. — Приемам договора. Искате ли тялото ѝ?

— Не. Убийте я. Заровете я! — Той замълча и се наведе рязко в инвалидния си стол. Приличаше на граблива птица. — Донесете ми опашката — каза накрая. — Искам да я хвърля в огъня и да гледам как гори.

* * *

Халстън караше плимут модел 1973 година, под чийто капак ръмжеше изработен по поръчка спортен двигател на „Мъркюри“. Колата бе тунингована и ауспухът ѝ висеше под ъгъл от двайсет градуса към земята. Халстън собственооръчно беше преработил диференциала и задното окачване, бе добавил елементи от други модели в купето и я бе снабдил с широки гуми, взети от състезателен автомобил. В резултат на направените преобразувания максималната скорост на возилото бе увеличена до впечатляващите двеста и четирийсет километра в час.

Излезе от дома на Дроугън малко след девет и половина. Студеният, тесен полумесец се мержелееше зад разръфаната плът на ноемврийските облаци. Всички прозорци на колата бяха отворени, понеже му се струваше, че застоялият мирис на старост и страх се е просмукал в дрехите му, а това никак не му харесваше. И въпреки че времето бе доста хладно и студеният вятър режеше като нож, му беше приятно. Все пак отмиваше и гнусната миризма.

Напусна магистралата при Плейсърс Глен и прекоси притихналия град. Единственият регулатор на движението, който беше на поста си, бе мигащият светофар на кръстовището, ала въпреки това Халстън не си позволи да превиши ограничението от петдесет километра в час. Щом излезе извън града обаче и се озова на междуцатско шосе трийсет и пет, поотпусна малко юздите на мощния плимут. Тунингованият двигател работеше меко и ръмженето му наподобяваше мъркането на котката, която само преди час бе лежала в скута му. Тази мисъл го накара да се усмихне. Когато подкара покрай покритите със сняг поля, осеяни със стърчащи като скелети царевични стъбла, колата вече се носеше със сто и десет километра в час.

Котката се намираще на седалката до него, напъхана в плътна пазарска чанта с двойни стени. Горната част на чантата бе стегната здраво с дебела връв. Животното сънливо мъркаше, докато Халстън го слагаше вътре, и в момента продължаваше да издава същите звуци. Навярно усещаше, че убиецът го харесва, и се чувстваше като у дома си с него. Все пак и двамата бяха единаци.

Странна поръчка за убийство, помисли си Халстън, и сам се изненада от мисълта, че възприема задачата по този начин. Може би най-странното в цялата работа беше, че всъщност харесваше котката и усещаше някаква близост между себе си и нея. След като бе успяла да се избави от трима дъртофелници, значи в нея наистина имаше някаква сила... особено в случая с Гейдж, който я водеше на среща с ветеринар, за да я напъхат в миниатюрна газова камера с размерите на микровълнова печка. Той действително изпитваше някаква симпатия към пухкавото животинче, ала това нямаше да му попречи да изпълни поетия ангажимент. Обаче щеше да се постарее да го убие максимално бързо и професионално. Ще спре колата в края на някое от заснежените царевични поля, ще извади котарака от чантата, ще го погали, докато се успокои напълно, след което ще строши шията му и ще отреже опашката, за да я занесе на стареца. „А после — каза си той — ще погребя тялото, както се полага, за да го запазя от лешоядите. Не мога да я спася от червеите, но поне скитащите псета няма да ръфат плътта й...“

В същия миг, докато размишляваше над тези въпроси в колата, която се носеше като тъмносин призрак в ноемврийската нощ, котката неочаквано изникна пред него на арматурното табло. Черно-бялата й муцуна бе обърната към него, опашката й бе вирната арогантно, а устата й, както се стори на убиеца, бе разкривена в хищна усмивка.

— Мамка му! — изръмжа Халстън и хвърли светкавичен поглед надясно. В подсилената двойна стена на пазарската чанта бе изгризана голяма дупка. Отново погледна напред, към пътя, и видя как котката вдига лапа и замахва към лицето му. Ноктите й одраскаха челото му. Той се отдръпна рязко назад... и чу как широките гуми на плимута засвистяха по асфалта.

Мъжът стовари юмрука си върху животното, което му пречеше да вижда пътя. То изсъска злобно и изви гръбнак, ала не помръдна от мястото си. Тогава Халстън замахна, за да го удари отново, ала вместо да отскочи встрани, котаракът се изстреля мълниеносно към лицето му.

„Гейдж — помисли си той. — *Също като с Гейдж...*“

Кракът му натисна спирачката. Черно-бялата твар беше върху главата му, коремът й му пречеше да вижда, а ноктите й се забиваха все по-дълбоко в усилията й да я задържат върху косата му. Ръцете му продължаваха да стискат волана с някаква мрачна решимост. Халстън

отново удари котката, после още веднъж и още веднъж... Изведнъж шосето пред него изчезна и колата хлътна в канавката, подскачайки на мощните си амортизатори. В следващия момент тялото му внезапно бе запратено напред от мощен удар и предпазният му колан рязко се обтегна. Последното нещо, което се запечата в съзнанието му, бе дивият, нечовешки вой на жена, крещяща от адска болка или разтърсващ оргазъм.

Въпреки всичко Халстън успя да намери сили за още един удар, но юмрукът му само се плъзна по гъвкавите котешки мускули.

Последвалият сблъсък бе толкова мощен, че съзнанието му потъна в непрогледен мрак.

* * *

Луната се снижаваше към хоризонта. До изгрева оставаше около час.

Плимутът лежеше в обрасъл с ниски храсти овраг. В радиаторната му решетка се бе заплела бодлива тел. Капакът на двигателя се бе отворил и от спукания радиатор се издигаха тънки струйки пара, които се смесваха с мъглата.

Не усещаше краката си.

Мъжът погледна надолу и видя, че предницата на колата е напълно смачкана от удара. Задната част на нахлулия в купето двигател беше премазала краката му, приковавайки го към седалката подобно на насекомо в хербарий.

Някъде в далечината проехтя крясъкът на връхлитащ върху плячката си бухал.

А в купето, съвсем близо до него, се разнесе равномерно котешко мъркане.

Погледна към котката и му се стори, че тя му се усмихва, също като Чеширския котарак в Страната на чудесата.

Докато я наблюдаваше, тя се надигна, изви гръбнак и се протегна. В следващия миг със страшната гъвкавост на хищник се изстреля към рамото му. Халстън се опита да вдигне ръце, за да я отблъсне.

Ръцете му не помръднаха.

„Гръбначна травма — помисли си той. — Парализиран съм. Може би за известно време. По-скоро завинаги.“

Котката мъркаше до главата му и звуците отекваха като гръмотевици в ухото му.

— Махни се от мен — каза Халстън. Гласът му прозвуча дрезгаво. За момент котката се стегна като пружина, но после се отпусна и отново приклепна на рамото му. Внезапно лапата ѝ го удари по бузата и този път ноктите ѝ не бяха прибрани. Болката се стрелна като мълния към гърлото му, последвана от струйки топла кръв.

Болка.

Усещане.

Той мобилизира всичките си сили, за да нареди на главата си да се обърне надясно, и тя се подчини. Лицето му изведнъж се оказа заровено в суха, мека козина. Халстън извика с пълно гърло. Котката издаде учудено, сърдито „мяу-у-у“ и скочи на седалката. Сетне прилепи уши към главата си и вторачи в него пламтящите си очи.

— Не очакваше да направя това, нали? — изграчи той.

Котката отвори паст и му изсъска. Докато гледаше тази странна, шизофренично раздвоена муцуна, Халстън внезапно разбра защо Дроугън я бе нарекъл „дяволска котка“. Тя...

Потокът на мислите му бе прекъснат от слабо гъделичкане и боцкане в дланите и предмишниците.

Иглички. Усещане. Чувствителността му се възстановяваше.

В същия миг котката изсъска и се хвърли към лицето му.

Халстън затвори очи и отвори уста. Искеше да ухапе корема ѝ, ала зъбите му докопаха единствено козина. Междувременно животното заби нокти в ушите му и започна да дълбае навътре. Канска, непоносима болка. Мъжът се опита да вдигне ръцете си. Те помръднаха, но така и не се надигнаха от скута му.

Той наведе главата си напред и започна да я тресе напред-назад като човек, в чиито очи е попаднал сапун. Котката засъска и заръмжа, ала продължи да се държи. Халстън усети как по бузите му се стича кръв. Беше му трудно да си поеме дъх. Гръдният кош на животното бе притиснат към носа му. Успя да глътне малко въздух през устата си заедно с валмо косми. Имаше чувството, че някой е залял ушите му със запалителна течност и после е драснал клечката.

Той отметна глава и нададе болезнен вой — очевидно шийните му мускули бяха претърпели сериозен камшичен удар при сблъсъка. Движението му обаче изненада котката и тя полетя назад, тупвайки на задната седалка.

В едното му око потече кръв. Той отново понечи да помръдне ръцете си, мъчейки се да повдигне поне едната, за да избърше кръвта.

Те потрепнаха в скута му, ала както преди отказаха да се движат. Халстън се замисли за висящия под мишницата му специален револвер 45-и калибър.

„Само да се добера до него, писанчо, и от деветте или колкото там живота имаш няма да остане и помен.“

Отново боцкане и гъделичкане в ръцете му, този път по-силно. Тъпа болка в краката му, погребани и навярно раздробени под двигателя, леки бодежи в бедрата — досуц като при схванат мускул, който човек тепърва раздвижва. Това му бе достатъчно да разбере, че гръбнакът му не е засегнат и няма да прекара остатъка от живота си като жив труп, прикован към инвалидната количка.

„Може би и на мен са ми останали няколко живота.“

Сега трябваше да се погрижи за котката. Това беше най-важното. После да се измъкне от колата — може пък някой да мине наблизко и така да реши и двата проблема наведнъж. Естествено, вероятността някой да реши да се поразходи по този запустял път в четири и половина сутринта не беше особено голяма, но все пак имаше някакъв, макар и нищожен шанс. И...

Какво правеше котката там отзад?

Не му харесваше да се впива в лицето му, ала не му се искаше и да се спотайва зад гърба му, извън полезрението му. Опита се да я зърне в огледалото за обратно виждане, но не постигна нищо. Беше се завъртяло настрани при удара и сега единственото, което се отразяваше в него, бе дерето, където бе завършило пътешествието на плимута.

Зад гърба му се разнесе звук, наподобяващ раздиране на плат.

Мъркане.

„Дяволска котка друг път! Май е решила да поспи малко.“

Дори и да не беше така, дори и да планираше да го убие, какво можеше да стори? Сигурно тежеше не повече от два килограма с мокра козина. А съвсем скоро... съвсем скоро той щеше да е способен да

движи ръцете си... или поне дотолкова, че да вземе револвера си. Бе сигурен в това.

Халстън седеше и чакаше. Усещанията продължаваха да се завръщат в тялото му, напомняйки за себе си с непрекъснати бодежи и иглички. И колкото и абсурдно да беше, в продължение на минута имаше силна ерекция (навярно това бе инстинктивна реакция след близкия му досег със смъртта). „Макар че при сегашните обстоятелства май ще ми е малко трудно да лъсна бастуна“ — мина през ума му.

Далеч на изток над хоризонта се появи тънката светла ивица, предвестник на приближаващия изгрев. Сред дърветата пееше птица.

Халстън отново се опита да размърда ръце и този път успя да ги повдигне на половин сантиметър, преди да тупнат обратно в скута му.

„Не още. Но скоро.“

До слуха му достигна слаб удар по облегалката на съседната седалка. Мъжът се обърна и се вгледа в черно-бялата муцуна, блесналите в мрака очи и огромните им тъмни зеници.

Халстън отвори уста и заговори:

— Досега не е имало случай, в който да не съм изпълнил възложената ми поръчка, писанчо. Това може да е първият. Скоро обаче отново ще мога да движа ръцете си. След пет минути, максимум десет. Искаш ли да чуеш съвета ми? Скачай през прозореца. Стъклата са свалени. Омитай се отук и си вземи опашката със себе си.

Котката го наблюдаваше втренчено.

Мъжът отново провери ръцете си. Отчаяно трепереха, ала все пак се надигнаха. На сантиметър и нещо. После на два сантиметра. Тогави ги остави да тупнат немощно върху коленете му, откъдето те се плъзнаха върху меката седалка на плимута. В полумрака, обгърнал купето, белите му длани приличаха на големи тропически паяци.

Котката се озъби и продължи да го гледа.

„Да не би да сбърках?“ — запита се Халстън. Цял живот се беше ръководил от интуицията си и сега изведнъж получи смразяващо прозрение. В следващия момент тялото на котката се стегна и още преди да се изстреля към него, мъжът знаеше какво възнамерява да му стори. Той отвори широко уста, за да изкрещи, и...

Тя се приземи в слабините му, заби ноктите си в плътта му и започна да я раздира.

... в този миг страшно му се прииска да е парализиран. Болката бе нетърпима и ужасяваща. Дори не можеше да си представи, че на света съществува подобна агония. Котката бе като съскаща пружина от ярост, забиваща се все по-надълбоко в гениталиите му.

В крайна сметка Халстън наистина закрепця, но едва когато животното внезапно промени намеренията си и се стрелна като куршум към лицето му. В този миг мъжът разбра, че има пред себе си нещо повече от обикновена котка. Това бе неведомо същество, изпълнено с неистовото желание да го убие.

Той хвърли последен поглед към черно-бялата муцуна, за да зърне прилепените към главата ѝ уши и огромните, изпълнени с налудничава ненавист очи. Беше се избавила от трима възрастни хора и сега бе дошъл неговият ред — редът на Джон Халстън.

Тя се заби в устата му подобно на мъхнат снаряд и той едва не се задави. Ноктите на предните ѝ лапи заразкъсваха езика му, сякаш беше парче черен дроб. Стомахът му се надигна и изхвърли съдържанието си. Част от избълваното попадна в трахеята му и Халстън почувства как се задушава.

На свой ред и неговото тяло се стегна като пружина, стараейки се да се освободи от хватката на сковалата го парализа. Той вдигна рязко ръце, изпълнен с отчаяната решимост да сграбчи котката. В същия миг помраченият му от болката разсъдък прозря какво ще се случи в следващия момент и мъжът изтръпна.

„О, не!“

Тя се опитваше да се напъха в устата му, извивайки се като неумолим свредел, и Халстън усещаше как челюстите му се разтварят все по-широко, за да я пропуснат.

Помъчи се да я хване, да я изтръгне от себе си, да я унищожи... ала пръстите му докопаха единствено опашката ѝ.

Вече бе успяла да натика почти цялото си тяло в устата му. Странната ѝ черно-бяла муцуна си бе проправила път чак до гръкляна му и навярно всеки миг щеше да го прегризе.

От гърлото на Халстън се разнесе отвратителен хрипков звук; гърлото му се подуваше и потръпваше като запушен градински маркуч.

Тялото му се разтресе, а ръцете му тупнаха в скута му и пръстите му забарабаниха немощно по бедрата му. Очите му проблеснаха за миг

и се изцъклиха. Сякаш бе устремил незрящия си поглед някъде в далечината, към разцъфващата зора.

От зейналата му уста се подаваше петсантиметровият край на пухкавата ѝ опашка... черно-бяла опашка. Тя се поклащаше лениво наляво-надясно, след което също изчезна.

Наблизо отново зачурулика птица. Неусетно и безмълвно лъчите на изгрева озариха покритите със скреж кънектикътски околности и провъзгласиха настъпването на новия ден.

* * *

Фермерът се казваше Уил Рюс.

Беше се запътил към Плейсърс Глен, където възнамеряваше да поднови регистрационния стикер на камиона си, когато зърна нещо да проблясва край пътя. Мъжът се приближи и видя килнатия под нелеп пиянски наклон плимут. Радиаторната решетка бе омотана в бодлива тел, наподобяваща стоманена прежда, и сякаш му се зъбеше подигравателно.

Той започна да се спуска по склона и неочаквано дъхът му замря.
— Божичко! — изстена в яркия ноемврийски ден.

Зад волана седеше човек, вторачил изцъкления си взор във вечността. Организациите за проучване на общественото мнение едва ли щяха да го включат отново в анкетите си. Лицето му беше цялото в кръв. Предпазният колан продължаваше да стяга тялото му, притискайки го към седалката.

Вратата бе заяла, но Рюс я сграбчи с двете си ръце, напрегна мускулите си и в крайна сметка успя да я отвори. После се наведе и освободи предпазния колан с намерението да потърси някакъв документ за самоличност у мъртвеца. Тъкмо се пресягаше към сакото му, когато забеляза, че ризата на нещастника потрепва точно над колана. Потрепва... и се издува. В същия миг върху плата започнаха да избиват кървави петна, подобни на зловещи рози.

— Какво е това, за бога? — възкликна фермерът. Той протегна ръка, сграбчи ризата на умрелия и я дръпна нагоре.

Онова, което видя, го накара да изкрещи.

В корема на Халстън, малко над пъпа му, зееше огромна дупка с разръфани краища. И от този отвратителен кратер се подаваше омазаната с кръв и вътрешности муцуна на котка. Черно-бяла муцуна, чиито пламтящи очи сезираха в Уил с неописуема омраза.

Той изкрещя, отскочи рязко назад и закри лицето си с ръце. Крясъкът му сепна кацналите недалеч врани, които се издигнаха в небето с недоволно грачене.

Котката изпълзя навън и се протегна с такова омерзително безразличие, че фермерът усети как стомахът му се свива.

После изскочи през отворения страничен прозорец. Рюс я гледаше как тича сред мъртвата трева, докато не се изгуби в далечината.

Стори му се, че животното бърза за някъде. По-късно сподели същото и пред репортера от местния вестник, пристигнал на местопроизшествието.

Сякаш котката имаше да довърши нещо.

[1] Известна американска комедия и телевизионно шоу. — Б.пр. ↑

[2] Роден в Англия американски поет (1881–1959), станал известен като „поетът на народа“. — Б.пр. ↑

[3] Забавна песен, написана от Хари С. Милър през 1893 г. Оттогава влиза във фолклорната традиция и претърпява най-различни версии и аранжimenti. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.